

at selv om det ærede Medlem, jeg talte til — det var det ærede 1ste Medlem for 6te Kredts (S. Pederfen), tidligere Medlem af dette Thing — blev Krigsminister og forelagde Forslag i den Retning, han ønskede Forsvaret udviklet og fik dem vedtagne her i dette Thing og maaste ogsaa i det andet Thing, vilde jeg ikke anse det for en Løsning af Forsvarssagen. Det er virkelig min Mening. Jeg mener f. Ex., at vilde han foreslaa Noget som en Folkevæbning, eller hvad man nu vilde tænke sig — jeg ved ikke saa nøje, hvad de Herrer værme for, man ser jo Lidt af Bladene og det deri Antydede gaar i den Retning — saa vilde jeg dog ikke anse det, selv om Landsstinget gif med til det, for en Løsning af Forsvarssagen. Men deri ligger jo ikke, at jeg vilde gennemføre det Modfatte. Havde det ærede Medlem læst i samme Spalte lidt høiere oppe i Begyndelsen, tror jeg, at jeg kunde have været frit for at blive befuldt for det. Der staar nemlig: „Havde de — nemlig Oppositionen — behandlet Forsvarssagen og andre Sager med Alvor, saa at man kunde se, at de havde Noget, der kunde sættes i Stedet for, hvad Regjeringen bød, og som kunde antages at finde almindelig Stemning for sig i Folkethinget og Landsstinget, saa vilde — det er ofte sagt dem — Regjeringen ikke have været dem en Hindring, i alt Fald vilde jeg virkelig ikke være Krigsminister, naar jeg havde en bestemt Overbevisning om, at en Anden kunde i saa Henseende udrette noget Betydeligere end jeg. Der tror jeg tydeligt at have sagt, hvad jeg har sagt før, at i det Dieblit de ærede Herrer kunne blive enige med det andet Thing, skal jeg ikke være nogen Hindring, og jeg mener, at jeg billigvis burde være fritaget for, at det skulde siges, at jeg ikke generer mig for at sige lige op til Landsstinget, at jeg vilde gjøre mod begge Thing, hvad jeg lystede. Det ærede Medlem kom endvidere ind paa Spørgsmaalet om de Sagkyndige. Han sagde med en vis Tilfredsstillelse, at hvad man end kan mene med Hensyn til de Sagkyndiges almindelige Stilling til Kjøbenhavns Befæstning, kan man sikkert sige, at det, der nu er blevet udført i de senere Aar ude paa Nordfronten, det var dog de Sagkyndige imod, i hvert Fald Enkelte af de Sagkyndige. Nu oplæste han et Citat af Forhandlingerne i det krigsvidenskabelige Selskab fra en æret Kammerat her, som havde en Del ret vægtige Indvendinger at gjøre imod enkelte Punkter af Nordfrontens Befæstning, altsaa den Plan, som blev forelagt 1882—83. Næst efter at bemærke, at et enkelt Medlems Mening dog ikke er afgørende, — thi der var

mange Medlemmer i dette Møde, der talte baade pro & contra — er det et stort Spørgsmaal, om han havde Majoriteten for sig; men det er nu det Samme. Der er altid visse Spørgsmaal i Befæstningsvæsenet, naar det gjælder konkrete Tilfælde, hvorledes man skal indrette den eller den Fæstning, som der vil kunne strides om; det kan ikke undgaas, at i saa Henseende kunne de Sagkyndige ikke være fuldt enige i Detaillerne. Derfor undrede det mig heller ikke, at der kom en anden Mening frem. Jeg maa sige, at det var mig selv, der havde fremaldt Diskussionen, idet jeg har staaet paa det Standpunkt, at jeg gjerne vilde høre saa mange Sagkyndiges Udtalelser som muligt; og man havde Fornøielse af denne Diskussion; thi, som det blev antydet i Gaar af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Wagner), gav den Anledning til, at der blev gjort visse Forandringer ved det foreliggende Forslag, idet der blev foreslaaet et fast Fort ved Christiansholm, som ikke havde været der tidligere, idet der var en almindelig Stemning for, at i det oprindelige Forslag, hvad man end kunde sige om det, var Forsvaret temmeligt svagt paa høire Fløi. Det ærede Medlem oplyste, hvad der var blevet sagt af det Medlem, der havde gjort disse Indvendinger om dette bestemte Punkt. Det var navnlig den Indvending, som ligger i det Dominerende i Fortunen og Dyrehavegaardpartiet lige overfor Garderhøifortet og Partierne der omkring. Det ærede Medlem, som talte derom, var en Ingenieur officer, hvis Mening jeg har den største Respekt for. Skjøndt han i de sidste 20 Aar har været i en anden Stilling, tillægger jeg altid hans Ord en vis Betydning, men det var Noget, jeg altid har vidst, der kunde være Spørgsmaal om, hvorvidt det var rigtigt, at der skulde lægges et Forsvar ud paa et saa dominerende Punkt. Det er Noget, jeg allerede har udtalt i Landsstinget, den Gang Forslaget om den nuværende Nordfront første Gang kom frem i Landsstinget. Da sagde jeg: Der er Intet præjudiceret; det kan være Tiden forbeholdt, hvorvidt man skal gaa længere ud paa Eremitagesletten eller blive her, fordi det for mig ogsaa altid har staaet tvivlsomt. Derfor undrede det mig ikke, at der kom en Diskussion frem om det. Men efter at denne Diskussion er draget frem og trukket her ind, idet man har gjort visse Citater af den om enkelte Punkter, kunde jeg have lyst til at oplæse, med den ærede Formands Tilladelse, hvorledes den samme Taler endte sit Foredrag. Der staar i Referatet: „Naar saaledes Taleren har reist Indvendinger mod af Ministeriet foreslaaede Belligenhed